

"Nir Oz oli varakas kibbutsi ennen lokakuun 7. päivää – ja siitä tuli vielä enemmän sen jälkeen; Jäimme konkurssiin."

Yaron Maor, joka taisteli yksin terroristeja vastaan, jotka yrittivät murtautua hänen kotiinsa Nir Ozissa ja onnistui pelastamaan hänen perheensä, ryhtyy toisenlaiseen kamppailuun: löytää keino ohittaa epätoivoinen byrokratia ja antaa hänen ja hänen läheistensä kääntää uusi lehti muualla

Liat Ron06:00 11/10/2025, lähde: MAARIV

Nir Oz -yhteisön mielenosoitus 700 päivän sodan kunniaksi
(Kuva: Nir Ozin tiedottajan toimisto)

Raja-alueella tapahtuneen verilöylyn jälkeisenä päivänä tiedotusvälineissä julkaistiin koskettava kuva, jossa rajapoliisin taktisen prikaatin peitejäsenet aseet vedettyinä saattavat naista ja kolmea tyttöä sandaaleissa ja shortseissa [Nir Ozin](#) poluilla. Se **oli Maor ja kolme** hänen neljästä tyttärestään, ja hänen miehensä Yaron, nokisina ja täynnä savua, kävelivät jossain heidän takanaan.

Kaksi vuotta on kulunut päivästä, jolloin heidän henkensä pelastettiin, ja trauma on edelleen olemassa, läsnä joka hetki, eikä salli heidän palata osaksi yhteisöä ja palata kotiin sen kanssa. He asuvat nyt Binyaminassa, vuokratalossa odottaen, että valtio löytää ratkaisun heille ja useille kymmenille muille heidän

kaltaisilleen perheille, jotka eivät voi palata raja-alueelle eivätkä kuulu ryhmään, joka haluaa muuttaa yhdessä toiseen kibbutsiin, ratkaisu.

"Olemme koekaniineja", Maor sanoo epätoivoisena. "Kukaan ei tiedä, miten käsitellä meitä. Meille sanotaan: 'Mene takaisin ja se on siinä.' He haluavat purkaa kotimme, mitä siitä on jäljellä, eikä meillä ole ratkaisua tulevaisuutta varten. He eivät halua antaa meille mitään vaihtoehtoa."

"Sanon: Minulla oli 120 neliömetrin talo – anna minulle takaisin 120 metrin talo. Älä pyydä minulta anteeksiantoa, anna minulle hyvitystä. Anna meille takaisin se, mitä meillä oli. Strategisesti ne eivät ensimmäisestä päivästä lähtien tarjoa ratkaisua niille, jotka eivät voi palata. Mukaan lukien kibbutsimme hallinto, joka työskentelee käsi kädessä Tekuman johdon ja ministeri Elkinin kanssa. Otin yhteyttä valtioneuvoston kanslian pääjohtajaan useita kertoja, eikä hän ole halukas tapaamaan minua ja löytämään ratkaisua."

"Kaikki laserit ovat minua kohti"

Maor on vihainen, ja syystäkin. Hänen perheensä kävi läpi. Lokakuun 7. päivänä. Yaron, Lee ja kolme tytöstä sulkeutuivat turvahuoneeseen, kun taas vanhin asui isoäiti Rachel Danzigin luona, joka myös asui Nir Ozissa. Yaron huomasi taistelevansa yksin perhe-elämän puolesta. "Valppausryhmämme, sankaritar, taisteli kiivaasti. IDF saapui vasta myöhemmin, kun terroristit olivat jo lähteneet. Turvallisuusjoukot eivät tulleet, yhtään luotia ei ammuttu Nir Ozin kibbutssissa yli 1 000 terroristin edessä. Ymmärrän todellakin, että olemme yksin.

"Kun he lähettivät meille viestin, että terroristit kulkivat klinikan läpi sotilasunivormuihin pukeutuneina, ymmärsin, että minun oli tuotava henkilökohtainen aseeni. Menin takaisin turvahuoneeseen ja vaimoni puhui puhelimesta. Hän näkee, että joka hetki he saavat viestin, että kaikkien kimppuun hyökätään kerralla, pohjoisesta etelään. "Meillä on terroristeja, tulkaa auttamaan meitä." Niin, kaikki kerralla, kaikki. Sitten kuulimme, että he olivat tulossa luoksemme.

"Menen ulos tietäen, että olen kuollut. Ja niin menin taistelemaan terroristeja vastaan. Rakennuksessa oli 10-15 terroristia. Ensimmäinen yritti päästä sisään keittiön ikkunasta, ja ammuin hänet ikkunan läpi kahdesti. Hän kuolee ja kaatuu ulkona, ja sitten kaikkien muiden terroristien Jumalan huuto, ja tästä alkaa taistelu, kunnes he polttavat talomme."

Talo Nir Ozin kibbutssissa lokakuun 7. päivän jälkeen (Kuva: Haim Goldberg, Flash 90)

"He heittivät neljä kranaattia minua kohti. Katson, ammun, tulen takaisin. Näin taistelu etenee. Sitten he polttavat talon ja me tukehdumme. Tukehduttaa. Lee, sankarillinen vaimoni, sanoo, ettei hän ole halukas tukehtumaan kuoliaaksi, hän menee mieluummin ulos. Ja meillä on riita ja yritämme odottaa niin kauan kuin mahdollista. Laitoin pyyhkeitä lapsille, heidän kasvoilleen, jotta he eivät hengitä savua. Ja sitten kun olemme tukehtumisen partaalla, hän sanoo: 'Siinä se, meidän on päästävä pois.'"

"Sanon hänelle, että OK, avaan ikkunan, varmistan, ettei terroristeja ole. Avaan neliönmuotoisen ikkunan, siirrän kaikki lapset ulos ja hän on ulkona. Seison ikkunalaudalla etsimässä terroristeja ase vedettynä, ja tyhjästä saapuu erikoisoperaatioyksikkö, joka on varma, että olen terroristi. Kaikki heidän laserinsa paidassani. **Karjuin heille: "Kuule, Israel, Herra, meidän Jumalamme, Herra on yksi", koska terroristi ei mitenkään osaa sanoa sellaista."**

Entä isoäiti Rachelin neljäs tytär?

"Isoäiti, sankaritar Rachel, pelastaa hänet. 70-vuotias nainen taistelee kiivaasti, pitää kiinni ovenkahvasta, seisoo tuntikausia, ja taistelee heidän kanssaan tuntikausia, kunnes jossain vaiheessa terroristi aseineen saapuu ja ampuu ovea. Kuin ihmeen kaupalla hän ampuu alas, ei ylöspäin, eikä se satuta hänen kättään. Saavuin sinne noin kello 14."

Heidät evakuoitiin seuraavana päivänä Red Sea -hotelliin Eilatissa. "Pyjaman kanssa. Meillä ei ollut mitään. Suurin osa taloista on palanut. Meidät otettiin erittäin mukavasti vastaan, meistä todella huolehdittiin kaikista perusasioista. Ensimmäisenä päivänä hotellissa päätimme, ettemme palaa Nir Oziin. Kyse ei ole siitä, ettemmekö haluaisi, emme vain voi. He alkoivat kunnostaa kibbutsia, he puhuvat rakentamisesta ja jopa laajentamisesta ja laajentamisesta. Emme ole siellä.

"Kibbutssissa ei ole paikkaa, jossa ei olisi kuolemaa. Vaimoni isä, **Alex Danzig**, kidnapattiin ja murhattiin. Niin on myös hänen setänsä **Itzik Elgart**. Olemme menettäneet hyviä ystäviä. Emme vain voi elää elämäämme siellä, ja hinta on kova. Vaimoni on kotoisin kibbutista, syntynyt siellä. Olen kotoisin Moshav Yatdista. Synnyin hänen laillaan Eshkolin alueneuvostossa. Emme ole eläneet päivääkään elämässämme neuvoston ulkopuolella. Rakastamme aluetta. Asuimme täällä Qassamin varjossa, lapsemme syntyivät siihen."

Alex Danzig (Kuva:

Perheen luvalla)

"Valtio tiesi, miten häätää meidät kotoa ja tiesi kuinka tarjota ratkaisuja ja hinnoitella ihmishenkiä. Nir Oz oli miljonääri kibbutsi ennen lokakuun 7. päivää ja vielä enemmän miljonääri hänen jälkeensä, ja olemme konkurssissa. Menemme osavaltioon ja pyydämme vastauksia – ja se lähettää meidät kibbutsiin. Kibbutsin johdon pitäisi edustaa minua, mutta se tekee päinvastoin, enkä ole jumissa mihinkään."

Itzik Elgart (Kuva:

Perheen luvalla)

Poikkeuskomiteaa odotellessa,

miksi he eivät löydä ratkaisua Maorille? Osoittautuu, että asia on monimutkainen. Lokakuun 7. päivän jälkeen osavaltio teki strategisen päätöksen, että toisin kuin tuolloin Gush Katifin hallinto, joka kävi suoria neuvotteluja asukkaiden kanssa korvauksista, Tekuman hallinto käsittelisi yhteisöjä eikä yksilöitä, ja se purettaisiin viiden vuoden kuluttua viivyttelyn ja kitkan estämiseksi. Päätettiin, että suurin osa rahoista menisi itse siirtokuntaan – moshaviin tai kibbutsiin – ja se hoitaisi tilejä asukkaiden kanssa. Vakavasti kärsineiden yhteisöjen, mukaan lukien Nir Ozin, asukkaat saavat yli neljä kertaa lain mukaan kiinteistöveron maksaman summan.

Näennäisesti tämän on tarkoitus helpottaa kuntoutusprosessia, koska välissä ei ole välittäjiä. Mutta asukkaat, jotka eivät enää halua olla osa yhteisöä, kohtaavat suuria vaikeuksia, erityisesti osuustoiminnallisissa kibbutseissa, joissa talot eivät ole sidoksissa ystäviin. Esimerkiksi Be'erissa talot kuuluvat kibbutsin jäsenille, kun taas Nir Ozissa, jossa yksityistämisprosessi alkoi vasta vuonna 2015, näin ei ole. Vielä hyväksymättömien yritysten ehdokkaiden tilanne on huonompi, koska heillä ei ole lainkaan oikeuksia, toisin kuin esimerkiksi Sderotin asukkailla, jotka voivat myydä tai vuokrata asuntonsa ja asua muualla.

Menettely yhteisöstä lähteville jäsenille maksettavista korvauksista, jota noudatetaan asianomaisissa kibbutseissa, on ankkuroitu sitoviin määräyksiin, joita jotkut kutsuvat "ankariksi". On myös niitä, jotka uskovat, mukaan lukien Nir Ozin **puheenjohtaja Zviki Tessler**, että he ovat itse asiassa puolueellisia lähtevien puolesta. "Eläkeläisille", kuten heitä siellä yleisesti kutsutaan, maksettava korvaus jaetaan neljään osaan: asunnon arvoon, kibbutsin omaisuuden hedelmiin (tehdas tai tuloja tuottavat yritykset), sosiaalisiin oikeuksiin (eläke ja hoitotyö) ja henkirahastoon, joka sisältää lähtökorin, joka lasketaan virka-ajan mukaan.

Koska kibbutseissa, jotka eivät ole vielä palanneet, omaisuusvahingot ovat erittäin suuret, asukkaat, jotka eivät pysty palaamaan raja-alueelle, pyytävät pääomittaa korvauksensa rakennettavien uusien asuntojen tulevan arvon mukaan, joiden oletetaan olevan suurempia kuin tuhoutuneet, sekä hänen yritysomaisuutensa todellisen arvon mukaan.

"Periaatteessa kibbutsit ovat haluttomia auttamaan lähteviä", myöntää yksityiskohtiin perehtynyt lähde. "Ja oikeutetusti, koska he taistelevat olemassaolonsa ja kuntoutuksensa puolesta, ja jokainen lähtivä jäsen vahingoittaa kokonaisbudjettia. Mutta se on riski, jonka kibbutsin jäsenet ottavat: toisaalta heillä on antelias turvaverkko asuessaan yhteisössä, mutta kun he jäävät eläkkeelle, he eivät yleensä lähde pois suuren omaisuuden kanssa."

Raja-alueen kolhiintuneessa kibbutsissa tilanne on kuitenkin erilainen, ja siksi ennen verilöylyä voimassa olleet säännöt eivät päde. Eläkeläiset eivät päättäneet lähteä ilman syytä kirkkaana päivänä, vaan kokemansa kauhean trauman vuoksi. Hallitus ymmärsi myös, että valtion on osallistuttava tapahtumaan ja löydettävä ratkaisu konfliktiin – kibbutsin ja niiden jäsenten välillä, jotka eivät enää voi olla osa sitä.

Asiasta käytyjen keskustelujen aikana esitettiin useita ajatuksia, kuten tuomarin johtaman poikkeuskomitean perustaminen sosiaalihuollon, sosiaaliturvan, yhteisön ja viranomaisten edustajista pääministerin kanslian alaisuuteen, joka vastaisi vaikeisiin sosiaalitapauksiin ja käsittelisi väestöä, joka ei sovi yleiseen polkuun. Vaikka Tekuman johtajat kannattivat tällaisen komitean perustamista, sitä ei ole vielä perustettu. Oli myös yksityisiä lainsäädäntöaloitteita, joilla varmistettiin riittävä korvaus eläkeläisille ja jotka eivät edistyneet valmisteilla, ja ehdotettiin, että valtio vaatisi yhteisöjä palauttamaan lähtiville asukkaille siirretyt rahat, takautuva puuttuminen sääntöihin, mikä voisi vain pahentaa jännitteitä ja vahingoittaa kuntoutusta.

Kibbutsin johdon pyrkimys pitää asukkaitaan lähes väkivalloin on ymmärrettävää tietojen taustalla. Vain kolmannes Nir Ozin asukkaista, joiden yhteisöstä joka neljäs kidnapattiin tai murhattiin, aikoo palata sinne, verrattuna Be'eriin, jossa suurin osa palaa kotiin. Suurin osa Nir Ozin jäsenistä, jotka ovat nyt Karmeit Gatissa, eivät aio palata asumaan kibbutsiin, mutta he haluavat jatkaa yhteisöelämäänsä. Siellä muodostettiin ryhmä, joka muuttaa yhdessä kibbutsi Beit Niriin ja toinen ryhmä Kibbutz Gvolotiin. Nir Ozin johto ei pitänyt näistä järjestöistä, eivätkä he pitäneet eläkeläisten jäsenten varainkeruusta Beit Nirille, joka keräsi rahaa "Nir Ozin asukkaille" niiden jäsenten kustannuksella, jotka aikovat palata asumaan kibbutseille ja tarvitsevat myös lahjoituksia. Ongelma vain pahenee, kun ensi vuonna alkava keskeytysaika on ohi, ja sitten niiden aikaikkuna, jotka eivät ole päättäneet, palaavatko he asutuksen kunnostamisen jälkeen, päättyy.

Talo Nir Ozissa verilöylyn jälkeen (Kuva: Yaniv Nadav, Flash 90)

Valtiovarainministeri **Ze'ev Elkin**, joka vastaa etelän kunnostamisesta, kääntyi Kibbutsiliikkeen ja sen pääsihteerin Lior Simchan puoleen löytääkseen ratkaisuja kibbutseihin asukkaille, jotka haluavat muuttaa ryhmänä toiseen kibbutsiin. Kibbutsiliike auttoi neuvotteluissa Beit Nirin ja Bvolotin kanssa, ja ILA puolestaan suostui antamaan heille maata etuoikeutetuin ehdoin, kuten kibbutsin jäsenille. Elkin ja Simcha pyysivät samojen ehtojen soveltamista niihin, jotka lähtivät Kfar Gazasta ja Be'eristä, mutta valtiovarainministeriö kieltäytyi.

Ze'ev Elkin (Kuva: Jonathan Zindel, Flash 90)

Yhteisön jäsenillä, jotka eivät voi palata yksin, kuten **Yaron Maorilla**, ei ole tällä hetkellä ratkaisua, ja heidän on pakko käsitellä kibbutsia yksin. "Rahoitamme eläkkeelle jääviä jäseniä kaikilla oikeuksilla, joihin heillä on oikeus", Tessler painottaa. "Ainoa keskustelu koskee isoja kirjaimia. Kahden vuoden kuluttua, kun Maorin perheen uusi koti on pystyssä, annamme hänen hyödyntää oikeuttaan siihen. Mutta hän haluaa rahat nyt, ja meidän on otettava tililaina taloa varten, jota ei ole vielä purettu, saati rakennettu uudelleen.

"Valitettavasti valtio ei ole luonut mekanisme, joka antaisi hänelle tai muille loikkareille sen, mitä kibbutsi ei anna. Yhteisössä on tukea, ja hän yrittää yksin rakentaa tulevaisuuttaan. Hän saa oikeuden taloon ja kiinteistöjen hedelmiin kymmenen vuoden kuluttua. Valtion on tarkoitus kuroa umpeen nämä kuilut. Olemme eniten vahingoittunut kibbutsi, ja kaikista vaikeuksista huolimatta teemme kaikkemme auttaaksemme jäseniä, jotka eivät palaa."

Kibbutz Nir Ozin evakuointi (Kuva: Poliisin tiedottajan toimisto)

On otettava huomioon, että kibbutsiliikkeen ja valtion etujen mukaista on viivyttää niiden asukkaiden kohtelua, jotka eivät pysty palaamaan raja-alueelle, jotta yhteisöjä ei kannusteta lähtemään. On kohtuullista olettaa, että vasta kun viiden vielä kotiin palaamattoman yhteisön viivästysvuosi tulee voimaan, osavaltio alkaa edistää poikkeuskomitean perustamista.

Koska viranomaiset eivät vastanneet, Maorin perhe turvautui joukkorahoitukseen uuden talon rakentamiseksi, ja tähän mennessä se on onnistunut keräämään vain 200 000 sekeliä. "Kaiken sen kärsimyksen keskellä, jota käymme läpi", sanoo Yaron, "kidnapattiin, murhattiin, poltettiin kotinsa ja evakuoitiin, kun kaikki tukipiirimme ovat romahtaneet, meidän on edelleen taisteltava rakentaaksemme elämämme. He ottavat vastuun eloonjääneiden tuhoamisesta. Olen edelleen taistelussa – en terroristeja vastaan, vaan valtiota vastaan. Käteni selkäni takana. Haluamme valita elämän, eivätkä he anna meidän."